

Josef Trnka

HALALI

**Šumavy
a
Novohradských
hor**

Halali Šumavy a Novohradských hor

Josef Trnka

Ilustroval
Oldřich Tripes

nakladatelství

České Budějovice 2011

Halali Šumavy a Novohradských hor

© Ing. Josef Trnka, 2010

Ilustrace © Oldřich Tripes, 2010

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této publikace nesmí být rozmnožována a rozšiřována jakýmkoli způsobem bez předchozího písemného svolení nakladatele.

První vydání, 2011

Převod do elektronické podoby Petr Řepík

Vydalo nakladatelství KOPP,

Šumavská 3,

370 01 České Budějovice,

tel.: 386 460 474,

e-mail: knihy@kopp.cz;

Internet: www.kopp.cz

ISBN 978-80-7232-419-4

Úvod

Autor této knihy není jistě zdaleka sám, kdo si zamiloval krásy zádušné Šumavy a příjemné Novohradské hory. Takových lidí je mnoho – a nejen nás, Jihočechů – a stále přibývají další, kteří obdivují nádheru těchto míst, nám tak milých.

Ale pro vás, milí čtenáři z řad myslivců, mají tyto pravdivé příběhy jednu velkou přednost oproti ostatním: dají vám připomenout ty krásné hory, lesy a stráně v úzkém spojení s naší velkou láskou – myslivostí a lovem.

Dráty na hranicích nám sice připomenou, z jaké doby nám dlouholetý lesník a zkušený myslivec zážitky vypráví, ale také, že již tehdy se usilovně snižovaly stavy jelení zvěře s přihlédnutím k hospodaření v lese, že se úspěšně řešily problémy s kůrovcem a že především Šumava a její lesy dávaly obživu svým obyvatelům. Je jen škoda, že už tomu tak nemá být.

Přečetl jsem všechny následující řádky doslova jedním dechem. Také proto, že i mně jsou ta místa důvěrně známá, stejně jako protagonisté těch událostí – Vojta Toušek, Zdeněk Šimeček, Lojza Klaška, pan Třebín, pan Souček, ... (Jen Jarda Miestbauer tam měl v některé povídce také mezi jeho veselým vyprávěním zmáčknot knoflíky své harmoniky...)

Počtěte si, přátelé, v následujících stránkách. Najdete tam nejen zábavu, poučení, ale i myslivecká moudra.

Jsem prý dost protivný, jak strážím dodržování mysliveckých zvyků, tradic a mluvy. I v tomto směru knížka přítele ing. Josefa Trnky u mě obstála.

Počtěte si, přátelé myslivci... a vy, ne-myslivci, se prosím snažte nás pochopit.

Oldřich Tripes

Tetřev od Stolové hory

Po vojně mi byly, jako absolventu lesnické školy, nabídnuty čtyři okamžité možnosti nastoupit do funkce lesního technika. Mezi nimi se objevila možnost nástupu na polesí Bříza v Borových Ladách u lesního závodu Prameny Vltavy ve Vimperku. Okamžitě jsem tuto nabídku akceptoval a místo jsem přijal. Moje životní touha se tím naplnila a já byl šťastný, že jsem se dostal na Šumavu. Vzpomněl jsem si na brigádu právě v Borových Ladách, kterou jsem absolvoval jako student lesnické školy v roce 1954 při zpracování polomů a zalesňování. Brigáda sice trvala jen čtyři neděle, ale já jsem byl naprosto okouzlen krásou hlubokých šumavských hvozdů, ve kterých jsme tehdy pracovali.

Samozřejmě, že nedílnou součástí lesnické služby byla i myslivost na profesionální úrovni, neboť veškeré lesy i zemědělské plochy v katastru byly v režijní honitbě státních lesů. Byl jsem myslivec-začátečník, měl jsem samozřejmě teoretickou přípravu z lesnické školy, zúčastnil jsem se několika honů na drobnou zvěř, měl jsem za sebou i praktickou střelbu na asfaltové holuby, ale na živou zvěř jsem nikdy nevystřelil. Proto jsem byl rád, že mne vzali do učení, jak polesný pan Kutheil, tak i lesníci Láďa a Bedřich, kteří v té době sloužili se mnou na polesí Bříza. Večer nebo ráno jsem rád chodil s lesníkem Láďou na šoulačku na vysokou, které v časech kolem roku 1960 bylo takové množství, že splnění plánovaného odstřelu bylo podmínkou pro získání celoročních prémie za splnění plánu. Konala se také řada nahánek na vysokou za velmi přísného dohledu jejich organizátorů. Tak jsem měl možnost sledovat, za jakých podmínek se na zvěř střílí, jak se vyvrhuje, případně rozruší a jak se zvěřina po úspěšném lovu ošetřuje. Samozřejmě hlavním úkolem bylo zajistit pro zimní období kvalitní krmivo a zvěř pravidelně v zimě přikrmovat. Toto všechno byla obrovská zkušenost pro mé další působení u státních lesů po stránce myslivosti. Mimo těchto jistě příjemných povinností jsem plnil samozřejmě i ostatní úkoly dle pokynů našeho polesného. Po několika měsících jsem si koupil novou brokovnici ZH ráže 12 mm a o rok později k ní i kulobrokové hlavňě.

Nyní se musím vrátit zpět do roku 1959... Přicházelo jaro, sníh pomalu scházel i v lesních porostech a nám nastaly přípravné práce na

zalesňování, takže úkolů bylo opravdu hodně. Někdy koncem března mi oznámil foť, že dostal povolenku k odstřelu tetřeva hlušce. Zároveň mne požádal, jestli bych se po nějakém nepodíval. Tak to byl pro mne úkol velmi složitý, protože jsem o tetřevích nic, kromě teorie, nevěděl. Zato jsem věděl naprosto jistě, že u nás slouží jeden z největších znalců těchto velkých ptáků – Láďa, tak jsem se na něj obrátil o radu. Láďa byl ještě mladý lesník, ženatý, který hned souhlasil, že se na to spolu podíváme, ale až někdy od poloviny dubna.

Jak jsme se domluvili, tak jsme také provedli. Na několika místech, kde tetřevi tokali, jsme nejprve hledali nahromaděnou výpraš a chomáče smoly. Také čerstvé stopy v místy ležícím sněhu nás přesvědčily, že tetřevi jsou již delší dobu v plném toku. Po prohlídce tří míst jsme nakonec usoudili, že tetřeva obeznáme v oddělení 21 pod Stolovou horou. Láďa mi ukázal, že v těchto místech toká asi pět tetřevů. Hned následující sobotu k večeru jsme vyrazili na zábrk. Šli jsme po cestě, která spojovala silnici na Knížecí Pláně a končila až na silnici Kvilda – Bučina, jež protínala dvě polesí Bříza a Bučina. Tato cesta byla kvůli odvozu dřeva v zimě pluhována, byla bez sněhu a už se po ní dalo dobře chodit. Bylo poměrně chladno. U cíle našeho pochodu nad cestou byla nízká mlazina tvořená směsí smrku, jedle a buku. Nad ní asi po padesáti metrech byla stěna starého porostu se stejným složením dřevin a v mlazině stálo několik jedlových výstavků. Terén se od cesty stále mírně zvedal, takže jsme měli vše jako na dlani. Dlouho jsme stáli, čekali, až nám z toho začala být pořádná zima. Najednou nad našimi hlavami přelétly dva černé stíny, a bylo hned po chladu i zimě. Proboha – dva kohouti a jeden zahřadoval vlevo od nás na jedli, druhý někde před námi do stěny lesa. Po malé chvilce jsme uslyšeli hlučně zahřadovat ještě třetího kohouta, někde dál v hlouby lesa. Kohouta na výstavku jedle jsme krásně viděli, stále se tam vrtěl, popojížděl po větvi sem a tam, jako by se nemohl usadit. Museli jsme čekat do úplné tmy a až potom se při mlazině vytratit. Pro mne to byl obrovský zážitek, pro lesníka jistota, že jsme na správném tokaništi.

Nakonec jsme s lesníkem posuzovali celou situaci, kterou jsme večer na zábrku viděli, a Láďa došel k závěru, že dva kohouti, kteří přiletěli před nás a zahřadovali, byli zřejmě mladší a že se podíváme ráno na kohouta, který zapadl někam do horní poloviny starého mýtního porostu. Lehl jsem hned do postele, abych se trochu vyspal, ale dlouho jsem nemohl

usnout a docela jsem se těšil na ráno. Vstával jsem v půl třetí, rychle se oblékl a šel k hájence. Lesník k mému překvapení již na mne čekal. Kus cesty jsme jeli na jeho motorce, tu jsme pak nechali na rozcestí a dál nás čekaly asi dva kilometry pěší chůze. Svítíl jsem na cestu baterkou, ale bylo to spíše takové klopýtání, neboť v cestě byly vyjeté koleje od nákladních souprav na odvoz dřeva. Sto metrů před mlazinou jsme zastavili a postupovali šikmo vzhůru vysokým lesem, až jsme se dostali asi sto metrů nad kraj mlaziny. Tam jsme zůstali stát a poslouchali. Všude bylo úplné ticho, jen se mi zdálo, že z údolí slyším šumět slabounce Vltavu. Bylo poměrně chladno, ale museli jsme to nějak vydržet. Čekali jsme asi půl hodiny, když se najednou pod námi ozvalo hlučné otřepání. Dle toho, co mi lesník vysvětloval, se probudil kohout, kterého jsme dobře viděli při zábrku – i směr tomu odpovídal.

Po chvilce se totéž silné otřepání ozvalo znovu, ale bylo trochu dál, asi tam, kde zapadl na zábrku druhý kohout. Najednou se mi zdálo, že slyším jakési klepání, dívám se na lesníka a ten pokyvuje hlavou. Pukání přecházelo postupně v trylek a ozval se výlusk a ten již byl slyšet velmi výrazně. Těsně po výluku se slabounce ozvalo broušení. Opustil mne chlad a já jsem užasle poslouchal poprvé v životě tok velikého tetřevího kohouta. Roztokal se i druhý kohout, ale ten nebyl tak dobře slyšet. Tetřev, kterého jsme slyšeli zahřadovat večer výše v porostu, se však dosud neozval. Už jsme se chtěli podívat na druhého kohouta, když se asi sto padesát metrů od nás ozvalo hlasité zatřepání a po chvilce výlusk, jako když se otevře láhev sektu. Budeme muset popojít kousek směrem k tetřevu, a tak jsme pomaličku krok za krokem postupovali výše porostem, až jsme slyšeli i broušení. V tom okamžiku jsme zůstali stát a já si všiml, jak přibýlo světla, což jsem doposud nevnímal. Začali jsme k tetřevu „přiskakovat“. Měl jsem pokyny od Ládi, jak tetřeva ošálit, a tak při broušení tři rychlé kroky vpřed a zůstat nehnutě stát. A znovu a znovu, někdy podle délky broušení i čtyři kroky. Musel jsem se smát, protože kdyby nás viděl nezúčastněný člověk, tak nás má za blázný. Zůstáváme stát asi padesát metrů od tetřeva, vypadá to, že toká na vysoké jedli, která stojí za rozložitým bukem bez listí. Nepotřebujeme popocházet blíž, vždyť tetřeva jdeme jen obeznat, ne střílet. Vtom vidím, že lesník přiskakuje doprava a schovává se za vzrostlý silný buk, dívá se do větví přes dalekohled a po chvilce na mě mává, abych šel za ním. Přesunují se přískoky k němu, on mi

podává dalekohled a já se dívám do spleti větví v korunách stromů. Stále tetřeva nevidím, po chvilce pozoruji ve větvích nějaký pohyb, ale pořád je to nepřesvědčivé. Otáčím se k lesníkovi, krčím rameny a on ukazuje rukou – jen klid. Kohout ve větvích mezitím pěje jednu sloku za druhou a je jasné, že jsme ho nijak z toku nevyrušili.

Mezitím se v korunách stromů objevily první sluneční paprsky a den se začal projevovat v celé své předjarní kráse. Tetřevy od mlaziny jsme již neslyšeli, a tak kohout nad námi se projevoval jako samotář, ale o to víc pěl jeden verš za druhým. Když sluneční paprsky začaly dopadat na zem zcela pokrytou bukovým listím, kohout najednou přestal tokat a prudce sjel ze stromu šikmo od nás. Teď jsme měli tetřeva před sebou v plné kráse asi tak šedesát až sedmdesát metrů a já se přiznám, že jsem nekoukal, ale zíral. Tetřev nejprve po dvou až třech metrech začal poletovat, jako by si chtěl protáhnout tělo a to vše činil se spuštěnými letkami i listí kolem něho létalo na všechny strany, tatrč rozevřenou a péra v ní poskládaná – jako od nějakého umělce. Kohout dál pokračoval v toku a začal se všelijak otáčet, vykrucovat a také roztáčet jakousi spirálu, jako baletka v Labutím jezeře, ovšem tmavě zbarvená. Nemohl jsem se vynadívat na tohoto krásného opeřence. Znovu začal popolétat na krátkou vzdálenost a přitom vyskočil do výšky, hned se otáčel do kruhu. To se již od nás začal vzdalovat a zřejmě mířil k náletu, který vyrůstal na větrem prolomené části mýtního porostu, kde nám posléze zmizel z očí. Chvilku jsme ještě čekali a pak jsme se přibližně směrem, kterým jsme k tetřevu přiskákali, vraceli k domovu. Cestou zpět jsme celé to obeznání, jak našeho postupu při vyhledání kohouta, tak průběh jeho toku, stále probírali, já hovořil s neskrývaným nadšením a Láďa přitakával se shovívavým úsměvem.

Hned jsem o celém průběhu obeznání tetřevího toku samozřejmě nadšeně informoval našeho polesného a ten se zájmem poslouchal moje barvitě líčení. Věděl jsem, že on sám ulovil několik tetřevů někde v okolí Harrachova, odkud musel utéci před německými okupanty. Už k večeru se ale začalo zhoršovat počasí a začal poletovat sníh. Toto aprílové počasí trvalo celý týden a polesný o lovu tetřeva vůbec nemluvil. A tak se přiblížil konec dubna a začali jsme připravovat uzávěrku měsíce, počasí se již umoudřilo a po sněhu nebylo ani památky. Večer 30. dubna jsme s polesným seděli v kanceláři, on sumarizoval nějaké údaje, najednou se zvedl od psaní a povídá: „Pane adjunkt, já jsem se rozhodl, že tetřeva lovit

nebudu a tu povolenku k lovu vám přenechám.“ Koukal jsem na něj dost překvapeně a zmateně jsem odpověděl: „To přece nemůžete udělat, vždyť ta povolenka je psaná na vás a já jsem zde teprve půl roku.“ „To nevadí, já to vyřídím s ředitelem lesního závodu, o to se nestarejte,“ odpověděl a než jsem stačil cokoli říci, opustil kancelář.

Chvilí jsem ještě něco psal v kanceláři, ale pořád jsem si v hlavě promítal, co mi řekl pan polesný ohledně lovu na tetřeva, nakonec jsem práci skončil a šel se poradit s Láďou do jeho hájenky. Když jsem mu vysvětlil, o co jde, hned na to zareagoval slovy: „Proč bys tuto nabídku od polesného nevyužil, vždyť se ti takový lov už v životě nemusí poštětit. Foťt tě má rád!“ Po těchto slovech jsem se jen zeptal: „Mohu tě požádat o lovecký doprovod, sám si jít na takový lov netroufám.“ „Jasně, že s tebou půjdu, a už se na to těším,“ odpověděl a začali jsme se domlouvat, kdy se na lov vypravíme. Věděli jsme, že musíme 30. dubna a ještě i 1. května dělat na uzávěrce měsíce. Nakonec rozhodl lesník: „Večer na 1. máje na zábrk už nepůjdeme, na tetřeva vyrazíme ráno 2. května.“ S tím jsem hned souhlasil. Ještě se vrátím ke slovům lesníka – má tě rád. Já jsem měl od začátku s panem polesným zvláštní vztah. Jeho syn, též Pepík jako já, vystudoval také lesnickou školu, ale zůstal i po vojně v Dukle Liberec, za kterou závodil ve sdruženém závodě, tedy skoku a běhu na lyžích. Byl starý stejně se mnou, a tak se možná přízeň fořta i jeho manželky přenášela i tak trochu na mne. Cítil jsem se v tomto prostředí opravdu jako doma. Vzpomínám si, když jsem si koupil brokovnici, tak šel se mnou, abychom vyzkoušeli krytí na velkém papíře. Polesný byl s výsledkem velmi spokojen a pušku pochválil. Poradil mi, abych si z polena nařezal slabé kuláčky a potom mi je některý z kluků koulel po silnici nebo je házel do vzduchu a já se je pokusil zasáhnout.

Všechno časově proběhlo, jak jsme se domluvili, takže jsme 2. května ráno nejprve popojeli na motorce a potom pokračovali dál pěšky k tokaňšti po stejné trase jako před první návštěvou této lokality. Znovu jsme postupovali velice opatrně, krůček po krůčku, tentokrát rovnou na místo, kde jsme poprvé zaslechli výlusk našeho kohouta. Když jsme míjeli místo, kde hřadoval kohout na jedlovém výstavku, slyšeli jsme, že ten je již v plném toku. Pokračovali jsme bez zastavení dál a před námi se ozýval tok i od našeho tetřeva. Začali jsme tedy přískakovat, až jsme se dostali k buku, od kterého jsme před několika dny sledovali tetřeví tok. Byl jsem

s lesníkem domluven, že se pokusím sám dostat pod tokajícího tetřeva na jedli a to se mi podařilo. Rychle se rozednívalo, bude určitě krásné jitro a tetřev stále někde ve větvích vytrvale „zpíval“ své verše. I když jsem vykukoval zprava i zleva stromu a díval se nahoru do větví, kohouta jsem neviděl. Lesník stále stojí na stejném místě schován za vysokým bukem a dovedu si představit, jak musí být ze mne nervózní. Co tak přemítám, najednou se ve větvích cosi pohnulo a tetřev doslova vyjel po větvi tak, že se objevil v celé své kráse, otočen ke mně. Teď jsem ho viděl v plném lesku, slyšel pukání přecházející v trylek, hned nato výlusk, který se rozlehl lesem, a závěrečné broušení. A tak tento krasavec pokračoval sloku za slokou. Vypadal při toku strašně veliký a mně připadalo, že mne s nataženým krkem a hlavou pozoruje. Stojím nehybně, bojím se, že když zvednu pušku, odletí. Kohout to naštěstí neudělal, ale najednou přestal tokat a prudce sjel k zemi. Tam začal znovu předvádět své poskoky, přískoky a potom své taneční kreace. Znovu to s úžasem pozoruji a zapomínám, proč jsem vlastně tady. Tetřev se pohybuje asi tak dvacet pět až třicet pět metrů od mého stanoviště, zvedám pušku, čekám, až se malinko při svém tanečku proti mně natočí... a pak padne hromová rána.

Prořízne doslova to velebné ticho, přerušované pouze tokajícím tetřevem, a rozléhá se do všech stran. Tetřev se po ráně zhoupł dozadu a pokoušel se odletět, ale už to nezvládl, zamával z posledních sil letkami a zhasnul. Pomalu jsem k němu krácel, kleknul na koleno, pušku přes pokrčenou levou nohu a konečně jsem se zblízka mohl na tohoto krasavce podívat. Klovec žlutý, pod krkem rozčepýřenou bradu sahající až na prsa, ta měla lesklou tmavozelenou barvu jako nejkrásnější šperk. Poušky nad světlý rudé, letky hnědé a jednotlivá peříčka v nich plná malých světlých vlnek. Tatrč s dlouhými silnými pery, nahoře ubroušenými do roviny až mírně prohlubně a tuto krásu podpíraly silné stojáky. Určitě již v této době splnil svou milostnou povinnost vůči svému tetřevímu rodu a tetřeví slepice s ním byly na výsost spokojeny. Byl jsem tetřevem tak zaujat, že jsem si nevšiml, jak můj lovecký doprovod Láďa mezitím odešel k blízkému nárostu a vrací se ke mně. Beze slova přistupuje k tetřevu a vkládá mu do klovice poslední zob. Potom mi upřímně blahopřeje k odstřelu tetřevího kohouta a dává mi druhý úlomek, který si vkládám za služební čepici. Zvedá tetřeva za stojáky a prohlíží si ho důkladně. Potom přenesl kohouta ke dvěma vzdáleným pařezům v porostu, na které jsme usedli. Odbíhám

také k nárostu a předávám ještě jeden úlomek lesníkovi se slovy: „Láďo, děkuji ti za výborný lovecký doprovod, bez tebe by to v žádném případě tak úspěšně nedopadlo.“ On na to jenom odpověděl: „Já jsem opravdu rád, že jsi ho střelil právě ty a ne nějaký privilegovaný lovecký host. Ten kohout je dobře střelen, je starý a mimořádně pěkně vybarvený, doufám, že si ho necháš vypreparovat.“ Tím byl určen budoucí osud tetřeva.

Jsou to nezapomenutelné chvíle, když sedíte s mysliveckým kamarádem a povídáte si o průběhu úspěšného lovu. K tomu vám probleskují vrcholky stromů sluneční paprsky a člověk si připadá mezi těmito lesními velikány jako v nějakém obrovském chrámu, obklopen vzrostlými smrky, jedlemi a buky, které jako by podpíraly klenbu modře zbarvených nebes nad námi. Seděli jsme ještě chvíli a dívali se střídavě na tetřeva a na les. Potom dal můj lovecký doprovod pokyn k návratu. Svázal tetřevovi stojáky a sám ho nesl celou cestu až k motorce. Pan polesný nás za provedený odstřel pochválil s tím, že tak nějak si lov představoval. Poblahopřál i úspěšnému střelci, že se mu podařilo ulovit tak starého pěkně vybarveného kohouta. A my všichni jsme až do noci pokračovali ve zpracování měsíční uzávěrky, protože tu jsme museli odevzdat 3. května dopoledne. Láďa se sám nabídl, že mne odveze i s tetřevem do Vimperka, tam předám uzávěrku a potom budeme pokračovat v cestě na Hlubokou nad Vltavou. Tam měl být jakýsi odborník, který tetřevy, tetřívky i jiné opeřence preparoval. Po chvilce bloudění po městě jsme dotyčného pána našli a já jsem ho požádal o provedení preparace. On si tetřeva znalecky prohlédl a souhlasil. Potom prohlásil, že je dobře střelen a práce na něm bude bez problémů. Také tetřeva zvažil a hlásil: „Má pět a čtvrt kila, je pěkný, už ho vidím po preparaci, jak toká na větvi.“

Preparátor byl skutečně umělec a vzdávám čest jeho dovednosti. Tetřev ještě dnes se stále pyšně předvádí v plném toku na větvi, i když borové – krk i hlavu nataženou, letky spuštěné dolů, tatrč rozevřenou do půlkruhu a v ní osmnáct dlouhých per rozložených do vějíře. Prodělal se mnou, ten první klenot ze Šumavy, sedm služebních stěhování po jižních Čechách, ale pořád je stejně pěkný a neporušený. Jen sloky a verše jeho písní mi hodně chybějí a napodobit je nedokážu.

Jelen z Jezerní slatě

Z odpoledního autobusu, který vozí školáky z Vimperka na Kvildu, vystupuje na Františkově starší pán. Na sobě lesáckou kamizolu, na hlavě obnošený klobouk se štětkou, menší drobné postavy, přes rameno pušku a na zádech velký ruksak. Dorazil na myslivnu do Františkova na osobní pozvání ředitele lesního závodu Prameny Vltavy ve Vimperku. Ředitel vyzdvihl jeho zásluhy o myslivost na okrese Prachatice a měl osobní zájem, aby tento host ulovil odstřelového jelena druhé věkové třídy.

Lovecký host vstoupil do kanceláře polesí Bučina a představil se: „Já jsem nějaký Beránek.“ Docela se to jméno k němu i hodilo. Hned ho také byla plná kancelář. Vyprávěl o svém životě, zemědělství, chalupě a o své největší lásce – myslivosti. O myslivost se zajímal od mládí a celý život se jí s láskou věnoval. Měl obrovskou radost, že mu ředitel lesního závodu dal povolenku na odstřel jelena a velmi si toho vážil. On sám ulovil velké množství srnců, ale jelena ještě žádného nestřelil. Dokumentoval to i fotografií, na které stěny jeho parádního pokoje byly pokryty v několika řadách trofeji ulovených srnců.

Po ubytování hosta jsme se spolu domluvili, že ještě odpoledne vyjdeme zkusit lovecké štěstí na říjiště pod Stolovou horou, kde jsem měl obeznaného jelena. Od myslivny na Františkově vedla svážnice, po které se přibližovalo dřevo právě z lesů pod Stolovou horou. Svážnice vedla do poměrně strmého kopce s táhlým stoupáním. Šel jsem pomalu vpředu, lovecký host za mnou, ale pojednou jsem si všiml, že začal chůzi zpomalovat, až úplně zůstal stát. „Mám hrozné potíže s dýcháním, nemohu chytit dech, ten výstup prostě nezvládnou,“ jen zadýchaně prohodil a sedl si na blízký pařez. V duchu si říkám: „Tak to je tedy nečekaná komplikace, na polesí Bučina loveckého hosta zavádět nemohu, musím najít nějaké jiné řešení.“ Toto jsem také sdělil lovcí a vrátili jsme se na polesí. Nakonec mě napadla spásná myšlenka – zajedu na Kvildu za polesným Součkem a poradím se s ním na jiném řešení nastalé situace.

Kvildský polesný Václav Souček sloužil na polesí od roku 1951 a znal myslivecký revír jako nikdo jiný, byl znám jako výborný myslivec a samozřejmě i lesník. Znali jsme se dobře, při jedné příležitosti mi sám navrhl vzájemné tykání. Moji návštěvu přijal s pochopením, a když jsem ho

seznámil s nastalou situací, nabídl mi hned řešení. Řekl: „Já s tím tvým hostem ráno nemohu jít, mám také doprovod, ale mám volnou část revíru od okraje Kvildy k Jezerní slati. Máš ještě čas, tak se tam zajed' ještě teď podívat, projdi si to tam trochu.“ Žasl jsem nad jeho vstřícností a říkal jsem si – to je tedy frajer, pustí mne do svého mysliveckého revíru a ani minutu nezaváhá. Na druhé straně jsem byl samozřejmě rád, že má ke mně takovou důvěru. Prohodili jsme ještě pár slov o provozních záležitostech, poděkoval jsem, nasedl na motocykl a jel se podívat na doporučené území u Jezerní slatě.

Přiznám se, že jsem v těchto končinách nikdy nebyl, i když jsem Jezerní slat' navštívil po středem vedoucí povalové cestě, ale část hned od okraje lesa k ní jsem prostě neznal. Zjišťuji, že se od silnice na Horskou Kvildu nachází pruh lesa přerušovaný úzkými pásy odlesněných ploch, na které pozvolna začal nalétávat smrk, kterému se ale viditelně růstově nedařilo, pravděpodobně kvůli mrazu. Od kraje lesa vlevo byla obrovská travnatá plocha ukončená vpředu rašelinnou klečí na slati a úplně vlevo Kvildským potokem, který se pod vesnicí vléval do Vltavy. Nad potokem vystupoval vzhůru vrch zvaný Lapka. Travnatá plocha byla nesklizená a byla velice vhodná při kraji lesa na šoulačku za jelenem. Fořt dobře věděl, kam nás má ráno poslat, celá tato oblast byla prakticky rovina a pro loveckého hosta velmi dobře schůdná. Šumava je i v této části zvláštní, velmi krásná, a tak jsem si vychutnával ten nádherný večer, až se pomalu začínalo šerit, slunce se již schovalo za Lapku a byl čas vrátit se na Františkov. Hosta jsem seznámil s tím, jak jsem na Kvildě pochodil, a ještě chvíli jsme setrvali v hovoru, hlavně o myslivosti.

Ráno jsme brzy vstali, sedli na mou motorku a projeli Kvildou směrem na Horskou Kvildu. Na kraji lesa jsem odstavil motocykl a začali jsme opatrně šoulat při kraji lesa směrem k Jezerní slati. Bylo takové chladné ráno, jaké bývá na konci září při jasné noční obloze, a všude byl naprostý klid. I my jsme postupovali velmi tiše vysokou travou krok za krokem velmi pomalu vpřed. Předpokládal jsem, že jeleni budou přetahovat někde při okraji Jezerní slatě, případně půjdou přímo přes slat'. Čekali jsme, zda někde v blízkosti neuslyšíme jejich troubení, ale stále bylo naprosté ticho, a tak jsme zůstali raději stát. Najednou se ozvalo zatroubení podle hlubokého hlasu silného jelena někde od hřebene Lapky nebo Tetřeva a po chvílce se přidávali další, zřejmě boční jeleni. Poslouchali jsme ten

hlasový koncert, který můj host nikdy neslyšel a byl z toho celý nesvůj, jak sám tiše přiznával. Mezitím se pomalu začalo rozednívat a my jsme zůstali znovu stát. Najednou se v lese nad námi ozvalo takové nesmělé, krátké zamrmlání. Že bychom měli takové lovecké štěstí? Ten jelen musel přejít silnici směrem od Vilémova a směřuje před nás, někde k okraji slatě. Znovu se ozvalo zatroubení, tentokrát delší, táhlé, hledajícího jelena. Popocházíme ještě kousek kupředu a jsme již asi sto metrů od slatě. Vpravo vidím solitéru smrku, která má ve spodní části suché silné větve. Lovec okamžitě i beze slov pochopil a stavěl se ke stromu tak, aby měl dobrou pozici k případné střelbě. Vítr jsme měli dobrý, vál od slatě podél stěny lesa proti nám, a tak jsme čekali, co se bude dít dál. Zůstal jsem za lovcem stát asi dva metry, takže jsem mohl sledovat jeho chování a viděl jsem, jak se u něho zvyšuje napětí, které se přenášelo i na mne. Začal totiž velmi rychle a chrčivě dýchat. Jak se asi vyrovná se střelbou myslivec, který nebyl schopen ujít pár metrů proti kopci? Vůbec jsem se mu ale nedivil. Vzpomněl jsem si na sebe, když jsem uviděl svého prvního jelena ve volné přírodě – a to jsem ho neměl ani lovit.

Z myšlenek mne vytrhlo silné zatroubení někde před námi u kraje lesa. Jelen také hned vytáhl z lesa ven asi tak tři metry do louky v rohu u slatě, zůstal stát a díval se směrem podél slatě do vzdáleného prostoru, odkud se ozývalo troubení říjících jelenů. Dívám se dalekohledem, jednoznačně vidlicový desaterák, tedy jasně odstřelový jelen. Host ho vidí také, otáčí se ke mně a já mu dávám pokyn ke střelbě. Měl jsem dobrý výhled, viděl jsem hosta i jelena před sebou. Jelen stál v rohu mezi lesem a slatí ve vzdálenosti přibližně osmdesáti kroků. Můj pohled sjel na střelce... a ten starý myslivec najednou jako by zkameněl, neopřel si pušku o strom, ale z volné ruky, bez jakékoli opěry, stiskl spoušť. Ozvala se rána, její ozvěna se odrazila od všech kopců v okolí a zmizela někde v Jezerní slati. To už jsem ale sledoval jelena, ten po ráně vyrazil směrem ke slati, ale potom jako kdyby si to rozmyslel, obloukem vběhl zpět do lesa. Odtud se chvilku ozýval slabý praskot a po chvilce vše utichlo. Ztichli i jeleni na kopci Lapka, dokonce i jeleni, které bylo slyšet troubit ze sousedních revírů Filipova Huť a Horská Kvilda. Čekali jsme asi patnáct minut, mezitím se jeleni v okolí znovu roztroubili a my jsme pomalu šli na nástřel. Už v trávě byly vidět zápory, jak se jelen otočil, a hned po pěti metrech jsme narazili na barvu a po ní jsme došli na okraj lesa. Lovce jsem obloukem zavedl vpravo do

lesního porostu a dal jsem mu pokyn, aby v případě, že se jelen zvedne, se ho pokusil dostřelit. Sám jsem se vrátil na kraj lesa a pokračoval po barvě dál do porostu. Jelen barvil stále víc... a najednou jsem ho spatřil asi na dvacet metrů před sebou, zalehlého. Když jsem došel k němu blíž, zjistil jsem, že je již zhaslý.

Měli jsme obrovské lovecké štěstí. Jako by sám sv. Hubert, patron všech myslivců, nám poslal jednoho svého chráněnce ze svého houfu, aby potěšil starého myslivce, který se mu staral, chránil a pečoval o zvěř od raného mládí až do pozdního věku. Prohlížím jelena, byl to opravdu vidlicový desaterák, stáří asi sedm let, jednoznačně odstřelový a naprosto nevhodný pro další chov. I Diana, bohyně lovu, stála při střelci. Rána byla vedena přímo na komoru a jelen neměl šanci daleko od nástřelu odejít. Teprve potom jsem zavolał na lovce, aby ke mně přišel. Ten se pomalu přibližoval, až se najednou zarazil před zhaslým jelenem. Jeho reakce byla velmi zajímavá. Opřel pušku o blízký strom, sundal klobouk, vyhodil jej do vzduchu a překvapivě hlasitě zvolal: „Šumavo, Vojta ti ukrad jelena!“ Potom se rozběhl ke mně, objal mne a poděkoval za úspěšný lovecký doprovod. Musím se přiznat, že i já jsem měl z výsledku lovu velkou radost, když jsem před sebou viděl štěstí člověka, kterému se splnil jeho životní sen.

Zatímco si host prohlížel jelena, odešel jsem odlomit dva úlomky z větve blízkého mladého smrčku a dal jsem jelenovi poslední hryz. Hostu jsem předal na klobouku druhý úlomek s patřičnou gratulací. Lovec si úlomek dal za stuhu na klobouku a já jsem potom jelena vyvrhl. Společně jsme jelena vytáhli na kraj lesa a na chvíli jsme se posadili a sdělovali si zážitky z lovu, lépe řečeno mluvil hlavně lovecký host. Měl jsem rád tyto chvíle, kdy začalo vycházet slunce a paprsky dopadaly na vrcholky šumavských kopců a do toho se ozývalo troubení jelenů...

Když se i celá Jezerní slat zalila slunečními paprsky, nastal čas k návratu. Host počkal u jelena a já se vrátil na Kvildu pro režijního kočího, abych zajistil jeho odvoz k myslivně na Františkov. Kočí byl ještě doma, tak jsme zapráhli vůz na gumových kolech, dojeli pro jelena a po jeho naložení se vraceli přes Kvildu zpět. Tím by mohla celá lovecká akce končit, ale to byl omyl! Jak jsme projížděli Kvildou, tak u každého stavení při cestě musel kočí zastavit, všude lovec seznámil osazenstvo s průběhem lovu a někteří pokračovali s námi až k obchodu pro ranní nákup.

Chvilími to vypadalo, jako by doprovázeli jelena na jeho poslední cestě. Lovec vždy seskočil z kozlíku, na kterém pyšně seděl, zeptal se lidí na jejich zdraví a jak se jim daří. Bylo zajímavé, že i oni sdíleli spolu s ním radost z jeho úlovku. Nakonec jsme dorazili k cíli své cesty na polesí Bučina se sídlem na Františkově. Jelenovi jsme upravili lože z chvojí před myslivnou. Odpoledne po obědě začalo nezbytné focení a i přitom si to lovec patřičně užíval. Zvěřinu odvezlo auto do Vimperka a paroží lovecký host s lesníkem upravili na jeden ze stolů do čela v jídelně myslivny. Večer přijel i kvildský polesný Souček, přisedli ostatní lovečtí hosté a začala ta pravá myslivecká oslava nad uloveným jelenem. Úspěšný lovec vyprávěl, a jak se zvyšovala hladina alkoholu v krvi, tak i ostatní hosté přidávali své lovecké příběhy, řádně připepřené mysliveckou latinou.

Ráno odjížděl úspěšný střelec autobusem a my jsme ho šli vyprovodit. A lovec prožil další chvíli radosti, totiž hlavu jelena si dal do toho velkého ruksaku, který nosil stále na zádech. Když chtěl nastoupit do autobusu, nemohl projít úzkými dveřmi, a tak ho tam musel lesník nastrkat bokem. Ještě v autobusu bylo vidět, jak se tomu směje.

Někdy koncem listopadu se u mne zastavil syn loveckého hosta, shodou okolností také lesní inženýr, a přivezl mi velkou zarámovanou fotografii úspěšného lovce s mojí maličností a uloveným jelenem. Byl tak čas zavzpomínat na tento lov, kterému přálo takové výjimečné štěstí.

Pod fotografií stojí napsáno: „Šumavo, Vojta ti ukrad jelena.“

